

Живко Стојсављевић ([Бенковац](#) , 1. октобар 1900 – Београд, 19. јануар 1978), сликар.

Прве поуке о сликарству добија док је похађао гимназију у Задру. Школовање је наставио у Италији. Студирао је у Фиренци и Риму, гдје је између 1918. и 1924. завршио двије престижне умјетничке школе: Краљевски институт лијепих умјетности у Фиренци и Виши краљевски институт лијепих умјетности у Риму. Сарађујући са професором Г. Бергелинијем на декорацији таванице у згради *Banco d Italia* (1923), упознао је технику фреске и графита. По повратку у земљу био је наставник сликања и цртања у Книну и Шибенику.

По повратку у домовину једно вријеме живи у Книну; потом ради као професор лијепих вештина у неколико градова на јадранском приморју и у Србији. У Београду живи од 1931. године. Са краћим прекидима радио је као професор цртања у различитим београдским средњим и основним школама. Украшавањем ентеријера и зидним сликарством у црквама наставио је да се бави кроз читав стваралачки период. Бавио се израдом витража (витражи на Саборној цркви у Београду, 1962). Ипак, најзначајније домете у сликарству Живко Стојсављевић је постигао сликајући призоре из народног живота, и из живота рибара; морске пејзаже и предјеле из околине Београда и других мјеста гдје је украшавао цркве; те мртве природе, портрете и слике далеких градова. Већину предјела насликао је у непосредном додиру са природом, под ведрим небом. Аутентичан израз остварио је у дијелима која приказују поглед из његовог атељеа, као својеврсну комбинацију мртве природе и пејзажа. Током дугог стваралачког периода који обухвата више од пет деценија, насликао је више стотина слика и акварела.

Редовно је излагао на многим заједничким изложбама: београдским јесењим и пролећним салонима, изложбама УЛУС-а и другим, а од 1952. наступа у оквиру Умјетничког удружења „Лада“. Имао је осамнаест самосталних изложби: прва је одржана 1920. у Фиренци, а посљедња 1974. године у Земуну.

Стваралаштво Живка Стојсављевића прошло је кроз неколико развојних фаза:

- Током најраније, „далматинске“, до средине треће деценије запажа се снажан

утицај сецесије, као и присуство фолклорних и историјских тема обојених национално-романтичарским духом. Крајем треће деценије сецесијска декоративност уступа мјесто утицају конструктивистичког сликарства.

- „Београдска“ фаза започиње пресељењем у Београд 1931. и траје до Другог свјетског рата. У том периоду Стојсављевић у потпуности сазријева као уметник, сликајући превасходно приморске теме, а истовремено се стилски приближавајући сликарству београдског интимистичког круга и поетског реализма.

- Посље рата, попут осталих умјетника, прихвата диктат идеологије и теме обнове земље и стварања новог друштва, али промјене на тематском плану не прати суштинска промјена његовог сликарског израза. Привржено сопственом креативном проседеу, сликарство Живка Стојсављевића креће се у правцу тематске и колористичке обнове, кроз „зеленоплави“ период који започиње средином пете деценије и траје скоро двадесет година.

- Колорит хладних тонова којим доминирају карактеристичне зеленкасте нијансе, чврста форма и тонска моделација основне фазе, која поетички представља наставак сликарских кретаивних интересовања у предратном периоду, прерастао у праву обнову током посљедње, „колористичке“ фазе којом је Стојсављевић крунисао своје стваралаштво. Спонтани и наглашени потез, изражена фактура и палета јарких, топлих боја, као и стално враћање старим темама обиљежили су завршницу сликаревог рада.

Дјела: Живопис [цркве Богородичног покроба у Книну](#), 1927; *Иконостас у Великој Дренови* 1961-62;

Витражи у Саборној цркви у Београду, 1962; Живопис манастира Јовање у Овчар-Каблару, 1963;

У Спомен-збирци Павла Бељанског у Новом Саду је у јуну 2006. године приказана монографска изложба Живка Стојсављевића, са каталогом насталим на основу дипломског рада сликаревог унука Константина Новаковића, одбрањеног на Одијељењу за историју умјености београдског Филозофског факултета. Дана 7. априла 2011. године, отворена је монографска изложба Живка Стојсављевића у галерији Радио-телевизије Србије.

Живко Стојсављевић је умро у Београду 19. јануара 1978. године и сахрањен је на Топчидерском гробљу.

Београдска фаза:

{gallery}slikari/z_stojsavljevic/beogradska{/gallery}

Период након 1945 године

{gallery}slikari/z_stojsavljevic/posle_rata{/gallery}

„Колористичка“

{gallery}slikari/z_stojsavljevic/koloristicka{/gallery}

Напомена

- Фотографије дјела су преузета уз одобрење са интернет презентације *Виртуелна уметност југоисточне Европе*: www.arte.rs

Референце

1. ^ Константин Новаковић, *Спомен-збирка Павла Бељанског – Живко Стојсављевић: живот и дело* ; Нови Сад, 2006, ISBN 978-86-906563-5-6
2. ^ Никола Кусовац, Петар Петровић (јун-јул 2001). *Сликарство Срба из Крајине у XX вијеку* : УЛУС, Завичајни клуб Книнска Крајина: Српско културно друштво “Зора”, Београд 2001. ID: 92485388
3. ^ Јован Радојчић, *Срби западно од Дунава и Дрине – биографије* (3. том, стр. 710); Нови Сад: Прометеј (2009), ISBN 978-86-515-0315-6